

Terezínské zvony

Gymnázium Přírodní škola nás v inscenaci Františka Tichého Terezínské zvony svým přímočarým způsobem vtahuje do života chlapců z domova Nešarim v terezínském ghettu. Je fascinující, jak propojení, jehož prostředníky jsou děti, opět funguje. Děti hrají o dětech, rozumí jim, a protože žádné velké city nepředstírají, o to víc jim věříme. Věříme tomu nasazení, se kterým se vrhají na jeviště.

Absence hlavní postavy, méně dospělých rolí a fungující skupina činí jejich jednání ještě přirozenější, než jsme viděli v Návštěvě z pravěku. Ačkoliv občas mluví přes sebe a je obtížnější rozumět, chvílemi zapomínáme, že je to jenom hra.

I když hraní dospělých rolí není snadné a přirozenost výrazu tím trochu utrpí, je to vlastně v pořádku. Všichni v Terezíně byli koneckonců vytrženi ze svého prostředí a hráli nové role. Vedoucí, který se snaží udržet v dětech naději. Český četník, který je chrání dokud to jde.

I díky živé hudbě a jejímu scénickému propojení si děti uchovávají na jevišti svoji krásnou bezprostřednost. A proto chvíle, kdy se nedaří najít noty pro saxofon, příjemně zcizuje, ale nevyhazuje nás z děje a přirozeně zapadá do atmosféry. Texty písní od terezínských dětí berou za srdce.

Snad jen závěrečná scéna vyznívá trochu do ztracena. Otáčíme se za vlajkou vlající za našimi zády a míváme osudný okamžik na scéně. Nevíme, co se vlastně stalo. Vadí to ale?

Snad tím víc si uvědomujeme celou absurditu toho, co musely děti v Terezíně prožít. Studenti z Gymnázia Přírodní škola nám zpřítomňují pocit, že se neuvěřitelné opravdu stává skutečností. Je to realita a zároveň zlý sen, který nechápou ani ti, kdo ho žijí. Předávání této zkušenosti dětmi dětem je velice účinný způsob, jak si uvědomit, že dítě stejně skutečné jako to na jevišti a jako já, muselo tu hrůzu opravdu podstoupit.

Po představení jsem venku zaslechla děti z publika nadšeně vykřikovat, že to bylo nejlepší divadlo, jaké kdy viděly.

Tereza Durdilová